

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji z dnia 15 maja 2014 r. stwierdzającej, że w konkretnym przypadku umorzenie należności celnych przywozowych jest dla określonej kwoty uzasadnione, a dla innej kwoty nie jest uzasadnione (świadcstwo REM 03/2013) oraz
- obciążenie kosztami pozwanej instytucji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 220 ust. 2 lit. b) akapit piąty rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1)

- W tej kwestii strona skarżąca podnosi, że zawiadomienie dla importerów opublikowane w dniu 21 maja 2010 r. odnosi się wyłącznie do przywozu przetworzonego tuńczyka z Kolumbii i Salwadoru, z pominięciem Ekwadoru i że zawiera ogólną wzmiankę o niemożności wykluczenia w innych państwach nieprawidłowości dotyczących kumulacji pochodzenia. Opublikowane zawiadomienie spełnia uprzednie wymogi każdego zawiadomienia w odniesieniu do Kolumbii i Salwadoru, jego skutki nie mogą być jednak dowolnie rozszerzane na inne państwa z tego jedynie powodu, że zawiera ono ogólną wzmiankę o samej możliwości istnienia nieprawidłowości.

2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 239 Wspólnotowego kodeksu celnego

- W tej kwestii strona skarżąca podnosi, że w niniejszej sprawie cały proces uzyskiwania świadectwa pochodzenia toczy się zgodnie z przepisami ustanowionymi w tym celu przez właściwe organy, które nieprawidłowo stosują prawo i nie dopełniają swoich obowiązków w dziedzinie wydawania świadectw i kontroli właściwego funkcjonowania systemu. Ponadto jest to działanie trwałe, które przyczynia się do stwarzania uzasadnionych oczekiwań po stronie podmiotów gospodarczych. W tym stanie rzeczy spełnione są wymogi do uznania, że ma miejsce sytuacja szczególna w ramach systemów preferencyjnych.

3. Zarzut, trzeci dotyczący naruszenia art. 220 ust. 2 lit. b) akapit piąty Wspólnotowego kodeksu celnego w związku z regułą kumulacji regionalnej z rozporządzenia wykonawczego

- W tej kwestii strona skarżąca twierdzi, że skoro przynależność do tego samego ugrupowania regionalnego wiąże się bezpośrednio z regułą kumulacji regionalnej, a zawiadomienie obejmuje kumulację w ogólnej wzmiance o możliwych nieprawidłowościach, w żadnym wypadku nie może wpływać na możliwość powoływania się na dobrą wiarę w odniesieniu do transakcji, w których nie była stosowana reguła kumulacji, z państwami, których dotyczy zawiadomienie. W tym przypadku ograniczenie nie może być stosowane do przywozów, w których nie występują towary pochodzące z Kolumbii i Salwadoru.

Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2014 r. – Aduanas y Servicios Fornesa przeciwko Komisji

(Sprawa T-580/14)

(2014/C 315/115)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Aduanas y Servicios Fornesa, SL (Lleida, Hiszpania) (przedstawiciel: I. Toda Jiménez, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uznanie i stwierdzenie prawa skarżącej do umorzenia należności celnych nałożonych na nią w decyzji ustalającej wysokość należności celnych z dnia 27 czerwca 2011 r. wydanej przez la Dependencia Regional de Aduanas e Impuestos Especiales de la delegación Especial de Cataluña, z tytułu Wspólnej Wewnętrznej Taryfy Celnej za lata 2006, 2007 i 2008 w wysokości 2.453.003,38 EUR, i
- obciążenie pozwanej kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca w niniejszym postępowaniu dochodzi stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 15 kwietnia 2014 r. wydanej w postępowaniu REM 02/2012, przez którą odmówiono skarżącej umorzenia należności celnych nałożonych w związku z transakcjami przywozu „syropów cukrowych aromatyzowanych lub z dodatkiem barwników” pierwotnie zadeklarowanych jako przetworzonych w Andorze, w których to transakcjach skarżąca występowała jako agent celny, reprezentując w sposób pośredni importera.

Na poparcie swojej skargi skarżąca powołuje dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu art. 239 kodeksu celnego w wyniku błędu Komisji w ocenie szczególnej sytuacji i braku oceny okoliczności faktycznych mających znaczenie dla decyzji.
  - W tym zakresie podnosi, że agent celny nie uczestniczył w procesie produkcji importowanego towaru, co stanowi podstawowy czynnik dla dochodzenia zapłaty należności celnych, że sposób działania importera był złożony i był ukrywany przed agentem celnym, że hiszpański urząd celny nie powiadomił go o podejrzeniach co do działania importera, ani też nie wydał żadnego środka zabezpieczającego, że certyfikaty EUR-1, na których opierały się przywozy, zostały zaakceptowane przez organy Andory, oraz że nawet pierwsze analizy dokonane przez hiszpańskie organy celne potwierdzały, że produkty miały prawo do traktowania preferencyjnego.
2. Drugi motyw oparty na naruszeniu art. 239 wspólnotowego kodeksu celnego, ponieważ brak jest jakiegokolwiek „podstępu” lub „oczywistego zaniedbania”, które wyłączałyby wnioskowane umorzenie należności celnych
  - Skarżąca potwierdza w tym zakresie, że Komisja ogranicza się do wymienienia szeregu możliwych działań, których rzekomo mógł się dopuścić agent celny, i które mogłyby podważyć zgodność z prawem transakcji przywozowym. Niemniej jednak, nie można stwierdzić na ich podstawie żadnego przypadku „podstępu” lub „oczywistego zaniedbania” agenta celnego, które uniemożliwiłyby umorzenie.
  - Skarżąca podkreśla również dobrą wolę oraz należytą staranność obecną w każdej chwili po stronie agenta celnego.

Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2014 r. – BSA przeciwko OHIM – Loblaws (PRÉSIDENT)

(Sprawa T-420/09) ⁽¹⁾

(2014/C 315/116)

Język postępowania: francuski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 312 z 19.12.2009.
